

ΜΑΡΙΑ
ΜΑΡΣΕΛΟΥ

*Όλα όσα
ψιθυρίσαμε*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα όσα ψιθυρίσαμε**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Μαρσέλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Μαρία Μαρσέλου, 2021
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Sara Lopez Raez/Arcangel
© Φωτογραφίας οπισθοφύλλου: Olga Bocharnikova/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4034-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4035-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΣΕΛΟΥ

*Όλα όσα
ψιθυρίσαμε*

*Στον Θέμη, τον σύζυγό μου,
για όλη την αγάπη και τη στήριξη που έλαβα
κάθε στιγμή για να γράψω αυτό το βιβλίο.*

ΕΡΑΤΩ

Η Ερατώ, καθώς προχωρούσε γρήγορα, άκουγε από τα διερχόμενα αυτοκίνητα κορναρίσματα, επιφωνήματα θαυμασμού, ένωθε στο κορμί της λαιμαργα βλέμματα. Πέρασε με σκυμμένο κεφάλι τον μεγάλο δρόμο και έτρεξε προς τη στάση μπροστά από την αεροπορική βάση. Ύστερα από μισή ώρα αναμονής έφτασε το λεωφορείο, έψαξε να βρει θέση και βολεύτηκε σε ένα από τα παλιά καθίσματα.

Κατέβηκε στο δημαρχείο της Γλυφάδας και ξανασκέφτηκε αναποφάσιστη προς τα πού θα πήγαινε. Την τελευταία φορά είχε κάτσει στην παραλία μπροστά από το *Διαμάντι*, όμως της ήταν αφόρητη η πίεση των χειμερινών κολυμβητών. Γερά σκαριά, επίμονοι άνθρωποι. Για κάποιο λόγο, τον οποίο δυσκολευόταν να αντιληφθεί, επιδίωκαν μονίμως να γίνουν φίλοι μαζί της. Ερωτήσεις, τόσες ανούσιες ερωτήσεις, φιλικά χαμόγελα. Δεν άντεχε. Έπρεπε να ανήκει κάπου; Όχι, δεν έπρεπε. Δεν ήθελε. Γυναίκες και άντρες σαν γνώριμοι από καιρό προσπαθούσαν να έρθουν κοντά μέσα από χιλιοειπωμένες ιστορίες. Όμως, κανείς δεν άκουγε κανέναν πέρα απ' τον εαυτό του, ή ίσως έτσι να νόμιζε εκείνη – άλλωστε οι κοινωνικές σχέσεις ποτέ δεν ήταν το φόρτε της.

Για την Ερατώ δεν ήταν επιλογή το να είναι αντικοινωνική· ήταν ανάγκη, βαθιά ριζωμένη ανάγκη.

Το αποφάσισε: αυτή τη φορά θα πήγαινε στα Δελφίνια.

Ήταν η πιο απομονωμένη παραλία – μπορεί να ήταν τυχερή και να μην υπήρχε κανείς εκεί.

Έπειτα από δέκα λεπτά περπατήματος αντίκρισε την γκρίζα θάλασσα και τον σκοτεινό ουρανό· ένιωσε ευγνωμοσύνη για την ομορφιά που την περιέβαλλε. Με απογοήτευση διαπίστωσε ότι λίγο πιο κάτω είχαν ήδη φτιάξει το παρεάκι τους οι συνήθεις και πάντα τόσο κουραστικοί λουόμενοι. Η Ερατώ έκατσε όσο πιο απόμερα μπορούσε, ωστόσο την εντόπισαν.

Ένας μεσήλικος, του οποίου το όνομα αγνοούσε επιδεικτικά, την πλησίασε κάνοντας τον αγγελιαφόρο. «Ερατώ, πού χάθηκες εσύ, βρε κορίτσι μου; Είσαι καλά; Έλα στην παρέα μας, πίνουμε τσιπουράκι για να ζεσταθούμε λίγο. Σήμερα έχει το κρύο του, ε; Εμείς ρίξαμε ήδη μια βουτιά. Για να σε δω... Μα κάθε φορά και πιο όμορφη! Μπράβο στη μάνα που σε γέννησε».

Το βλέμμα της Ερατώσ όσο τον άκουγε γινόταν πιο σκοτεινό κι απ' τον ουρανό. «Ευχαριστώ, αλλά θέλω να διαβάσω. Καλή συνέχεια», απάντησε δίχως ίχνος χαμόγελου.

«Πάντα μόνη σου κάθεσαι, πότε δε μας έχεις καταδεχτεί τόσα χρόνια. Όπως θες, τι να πω... Πάντως, αν αλλάξεις γνώμη, εμείς θα σε περιμένουμε».

Η Ερατώ έβγαλε από την τσάντα το βιβλίο της και άρχισε να διαβάζει – δεν μπήκε καν στον κόπο να απαντήσει.

Αναρωτήθηκε για ακόμα μία φορά γιατί οι άνθρωποι έχουν προσδοκίες από τους άλλους ανθρώπους. Χαμένος χρόνος, σκέφτηκε. Εκείνη το μόνο που ήθελε ήταν να κολυμπήσει μία ώρα, να διαβάσει το βιβλίο της άλλη μία ώρα και μετά να πάρει το λεωφορείο της επιστροφής. Όταν θα έφτανε στο σπίτι της, θα περίμενε να έρθουν ο άντρας και το παιδί της. Ύστερα θα σερβίριζε το φαγητό που είχε μαγειρέψει από το προηγούμενο βράδυ, και κάπως έτσι θα περνούσε άλλη μία μέρα με άχαρα χορογραφημένα βήματα.

1

Η Ερατώ ήταν από την Κρήτη. Δεν είχε γονείς – τους είχε χάσει και τους δύο σε τροχαίο όταν ήταν τεσσάρων. Έκτοτε την ανέλαβε μια θεία, η οποία πιο πολύ για υπηρετρία την είχε παρά για ανιψιά. Ένα καλοκαίρι η έφηβη Ερατώ γνώρισε έναν φαντάρο, τον Αλέξανδρο, ο οποίος την ερωτεύτηκε σφοδρά με την πρώτη ματιά. Τη διεκδίκησε έντονα και εντέλει, ύστερα από πολλή προσπάθεια, κατάφερε να την πείσει. Μόλις τελείωσε τη θητεία του, την έφερε στην Αθήνα, την παντρεύτηκε και έπειτα από έναν χρόνο έγγαμου βίου απέκτησαν την Ηλέκτρα.

Η Ερατώ ήταν στα δεκαεννιά και ο Αλέξανδρος μόλις είκοσι όταν ήρθε στον κόσμο το παιδί τους.

Κανείς από την οικογένειά του δεν τη συμπάθησε ιδιαίτερα όταν τους την παρουσίασε. Ήταν απόμακρη και κλειστή. Στην πορεία, όμως, διαπίστωσαν ότι τουλάχιστον ήταν καλή νοικοκυρά και καλή μαγείρισσα – κάτι ήταν κι αυτό, έλεγαν. Έβλεπαν το παιδί τους ερωτευμένο, να λιώνει γι' αυτή την πανέμορφη, ομολογουμένως, γυναίκα, και εκείνη να είναι ψυχρή, ξερή απέναντί του. Τι να 'καναν, όμως; Την ανέχονταν για χάρη του γιου τους. Αφού αυτός ήθελε την Ερατώ και ήταν ευτυχημένος, τους έφτανε και τους περίσσευε. Σκέφτονταν ότι, όταν έμεναν μόνοι τους, ίσως να άλλαζε η Ερατώ, ίσως να 'ταν γλυκιά και ζεστή με τον άντρα της. Μπο-

ρεί μπροστά τους να ντρεπόταν – δεν είχε γνωρίσει οικογένεια και μάλλον αισθανόταν άβολα.

Αυτό ήθελαν να πιστεύουν οι γονείς του.

Όμως, η αλήθεια ήταν εντελώς διαφορετική. Η Ερατώ ήταν έτσι όλες τις ώρες. Αδιάφορη για τον άντρα και το παιδί της. Μόνο το σπίτι είχε πεντακάθαρο και το φαγητό πάντα μαγειρεμένο άψογα. Κατά τα άλλα, όλη μέρα διάβαζε βιβλία. Με το παιδί ασχολιόταν με το ζόρι. Μόνο φαγητό φρόντιζε να τρώει και ούτε που του μιλούσε. Του έδινε παιχνιδάκια να παίζει στο πάρκο του και, όταν μεγάλωσε ακόμα λίγο, το κατέβαζε στη γειτονιά με τα άλλα παιδιά, δίχως να νοιάζεται για το πότε θα γυρίσει. Τότε ήταν που ανακουφιζόταν. Όταν επέστρεφε ο Αλέξανδρος το μεσημέρι, έτρεχε στην Ηλέκτρα για να την κανακέψει, να της μιλήσει και να παίξει μαζί της. Προσπαθούσε να αναπληρώσει το κενό της μάνας, για να μη βγει «προβληματική» η μικρή τους από την έλλειψή της. Η Ερατώ εκείνες τις ώρες κλεινόταν στην κάμαρά της με το βιβλίο της στα χέρια, ξαλαφρωμένη που δεν είχε άλλες υποχρεώσεις, διότι ως υποχρέωση αντιμετώπιζε τον άντρα της και το παιδί της. Δεν ήξερε αν τους αγαπούσε – άλλωστε η ίδια δεν είχε γνωρίσει την αγάπη και ούτε την είχε καλλιεργήσει μέσα της, της ήταν άγνωστη λέξη. Από τη στιγμή που ήταν εντάξει με τα καθήκοντά της, είχε καθαρό το σπίτι της και ήταν ηθική, ένιωθε καλά με τον εαυτό της.

Τον εκτιμούσε τον Αλέξανδρο, ήταν καλός άνθρωπος, όμως δεν ένιωθε γι' αυτόν ό,τι ένιωθαν οι ηρωίδες των βιβλίων που διάβαζε για τους άντρες που αγαπούσαν. Ένιωθε συμπάθεια και ευγνωμοσύνη, και αυτό ήταν όλο. Είχε αποδεχτεί τη μοίρα της, και τουλάχιστον αισθανόταν ευλογημένη που δεν είχε να αντιμετωπίσει πια τη θεία της. Από τη στιγμή που έφυγε από την Κρήτη, δεν την ξαναείδε, ούτε

στον γάμο ήρθε, αν και την κάλεσε – προσποιήθηκε ότι είχε τη μέση της, κι έτσι απέφυγε το χαρμόσυνο γεγονός. Έκτοτε δεν ξαναμίλησαν ποτέ.

Έχει σκληρύνει πολύ η Ερατώ με όσα έχει περάσει, σκεφτόταν ο άντρας της, που τη δικαιολογούσε μονίμως και πίστευε ότι κάποια στιγμή θα αλλάξει. Ο ίδιος προσπαθούσε πολύ γι' αυτό, και κάποιες φορές που εκείνη απλώς του χαμογελούσε, ο Αλέξανδρος ένιωθε ότι η Ερατώ έκανε κάποια βήματα προόδου. Τα βράδια που την προσέγγιζε ερωτικά, η Ερατώ ανταποκρινόταν πάντοτε χλιαρά. Εκείνος, όμως, ακόμα κι έτσι, ήταν ευτυχισμένος. Ήταν τόσο όμορφη, τόσο αγγελικά πλασμένη, που του ήταν αρκετό αυτό το λίγο που του έδινε.

Ο Αλέξανδρος είχε μια μικρότερη αδελφή, τη Σταματίνα. Ήταν ένα αγνό, γλυκό και πρόσχαρο κορίτσι. Πήγαινε συχνά στο σπίτι τους και ασχολιόταν με τις ώρες με τη μικρή της ανιψιά, την Ηλέκτρα. Επίσης, προσπαθούσε όλα αυτά τα χρόνια να έρθει κοντά με την Ερατώ, αλλά μάταια. Εκείνη την ανεχόταν με βαριά καρδιά και άκουγε στωικά τη νεανική της φλυαρία. Ποτέ δε μοιραζόταν κάτι για τον εαυτό της, καμία σκέψη της, τίποτα. Απαντούσε φειδωλά στις ερωτήσεις της και της χαμογελούσε σφιγμένα. Η Σταματίνα είχε αποδεχτεί τη νύφη της, τις ιδιοτροπίες της, τον κλειστό της χαρακτήρα, και στενοχωριόταν για τα δύσκολα χρόνια που είχε ζήσει στην Κρήτη, χωρίς αληθινή οικογένεια και χωρίς αγάπη. Δεν την πείραζε που ήταν απόμακρη απέναντί της. *Θα μαλακώσει κάποια μέρα, έλεγε μέσα της. Απολάμβανε να πηγαίνει στο σπίτι του αδελφού της και να παίζει με τη μικρή, που τη λάτρευε, και ήλπιζε ότι κάποια στιγμή θα την κατάφερνε την Ερατώ και θα άλλαζε. Ήταν πεισματάρη η Σταματίνα· όταν έβαζε κάτι στο μυαλό της, πάντοτε το έφερνε εις πέρας.*

Η Ερατώ ήταν πλέον τριάντα χρόνων και η Σταματίνα στα είκοσι πέντε. Είχαν σχετικά μικρή διαφορά ηλικίας, όμως από άποψη χαρακτήρα ήταν λες και η Ερατώ την περνούσε δεκαετίες. Εκείνο το απόγευμα που τους επισκέφτηκε ήταν πολύ χαρούμενη, έλαμπε ολόκληρη. Μπήκε στο σπίτι κρατώντας ένα κουτί γλυκά και έτρεξε να φιλήσει τον αδελφό της και τη νύφη της. Έπειτα αγκάλιασε την Ηλέκτρα και τη φίλησε ρουφηχτά πολλές φορές.

Η Σταματίνα ήταν ένα πολύ συμπαθητικό κορίτσι, όχι αντικειμενικά όμορφη, αλλά είχε τον τύπο της και ήταν τσαχπίνα.

«Αχ, Ερατώ μου, βάλε μας λίγο κρασάκι και έλα να κάτσουμε όλοι μαζί, έχω να σας πω σημαντικά νέα», τους είπε ενθουσιασμένη.

«Τι έγινε, μικρή; Κέρδισες το λαχείο και έχεις τόση χαρά;» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος γελώντας.

«Κάτι καλύτερο, αλλά κάτσε να έρθει και η Ερατώ να σας τα πω».

Η Ερατώ μπήκε στο σαλόνι με τον δίσκο στα χέρια. Πάνω υπήρχε μια κανάτα με κρασί, ποτήρια, και σε ένα πιατάκι διάφορες σπιτικές λιχουδιές, όλα όμορφα τακτοποιημένα. Ακούμπησε τον δίσκο στο τραπέζι και τοποθέτησε το βιβλίο που διάβαζε πίσω στη βιβλιοθήκη. Γέμισε τα ποτήρια με κρασί και έκατσε περιμένοντας να ακούσει τα νέα, στην πραγματικότητα χωρίς ιδιαίτερη αγωνία.

«Ερατώ και Αλέξανδρε, θυμάστε που πριν από οχτώ μήνες σάς είπα ότι είχα γνωρίσει ένα πολύ καλό παιδί, τον Παύλο;»

«Ναι», απάντησαν και οι δύο.

«Λοιπόν, ετοιμαστείτε να τον γνωρίσετε, γιατί θα παντρευτούμε σύντομα. Μου το ζήτησε χτες το βράδυ», είπε η Σταματίνα ακτινοβολώντας.

«Μπράβο, κορίτσι μου!» Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε και

αγκάλιασε την αδελφή του. «Μπράβο, καμάρι μου!» συμπλήρωσε και σκούπισε τα δάκρυά του. Ακόμα και η Ερατώ χαμογέλασε ειλικρινά, παρασυρμένη απ' τη χαρά της Σταματίνας, και της ευχήθηκε η ώρα η καλή φιλώντας τη στοργικά.

Η Σταματίνα έκατσε άλλες δύο ώρες φλυαρώντας γύρω από τη σχέση της με τον Παύλο. Τους είπε ότι τόσο καιρό δεν τους τον είχε παρουσιάσει γιατί δεν ήθελε να νομίζει ο Παύλος ότι πήγαινε να τον τυλίξει. Ήθελε να επιθυμεί από μόνος του να προχωρήσουν σε τέτοιου είδους κινήσεις. Και σίγουρα η ίδια δεν ήθελε να γίνει μια γυναικούλα σαν αυτές που κοροΐδευε. Όπως έλεγε για τον εαυτό της, ήταν μια χειραφετημένη και μοντέρνα γυναίκα, με τη δουλειά της, τα ενδιαφέροντά της, και δεν ήταν προτεραιότητά της ο γάμος. Πάντα υποστήριζε πρώτα την καριέρα και ύστερα την παντρεία και τα παιδιά. Τους μίλησε γι' αυτόν άπειρη ώρα, τους είπε ότι την αγαπούσε πολύ και ότι την πρόσεχε, τους είπε ότι ήταν εργατικός και φιλόδοξος, τους είπε επίσης ότι πάντα έθετε υψηλούς στόχους. Ήταν μηχανικός αεροσκαφών και δούλευε στην Ολυμπιακή. Τριάντα δύο χρόνων, όμορφος, καλλιεργημένος, σοβαρός και τίμιος.

Το μόνο που έμενε ήταν να γνωριστούν οι οικογένειες και να κανονίσουν τις λεπτομέρειες. «Όχι, δε θα κάνουμε αρραβώνες. Θα κάνουμε γάμο κατευθείαν. Αυτά με τους αρραβώνες είναι παλιομοδίτικα πράγματα... Όχι, καλέ, δεν είμαι έγκυος. Όχι ακόμα δηλαδή... Μου τον γνώρισε η Σάσα... Έχει πολύ χιούμορ, είναι καλλιεργημένος... Δεν έχει αδελφια, είναι μοναχοπαίδι... Είναι υπέροχος... Έχουμε μεγάλο έρωτα, σας λέω... Θέλουμε μεγάλη οικογένεια, πολλά παιδιά...» Η Σταματίνα γελούσε καθώς απαντούσε στις ερωτήσεις του αδελφού της, λάμποντας από ευτυχία.

Όταν έφυγε από το σπίτι, η ρουτίνα επανήλθε αμέσως. Η

Ερατώ πήρε το βιβλίο της από τη βιβλιοθήκη και συνέχισε το διάβασμα, ενώ ο άντρας της πήγε επιτόπου στο δωμάτιο της Ηλέκτρας, που έβλεπε τόση ώρα μόνη της βίντεο.

Να 'ναι καλά το κορίτσι κι ευτυχισμένο, σκέφτηκε με συμπάθεια για την κουνιάδα της η Ερατώ και την ίδια στιγμή τα ξέχασε όλα και απορροφήθηκε από τις σελίδες του βιβλίου, που το διάβαζε αχόρταγα.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν ίδιες, βουτηγμένες στη συνήθεια. Ένα απόγευμα μπήκε ο Αλέξανδρος στο σπίτι λέγοντας χαρούμενος στην Ερατώ ότι το επόμενο Σάββατο θα γινόταν επιτέλους το τραπέζι που όλοι περίμεναν στο σπίτι των γονιών του.

«Ο γαμπρός θα ζητήσει τη μικρή. Δηλαδή, για να ακριβολογώ, θα γίνει η γνωριμία και θα μας πουν για τον γάμο. Είπαμε, δε θέλουν επισήμους αρραβώνες», είπε γελώντας.

«Ωραία, μπράβο. Πρέπει να έρθω κι εγώ;» απάντησε αδιάφορα η Ερατώ, που βαριόταν υπερβολικά τα τραπέζια, τα σόγια και τις χαιρετούρες.

Ακούγοντας την απάντησή της, ο Αλέξανδρος για πρώτη φορά όλα αυτά τα χρόνια της κοινής τους ζωής αντέδρασε θυμωμένα.

«Φυσικά θα έρθεις κι εσύ, Ερατώ, τι ερώτηση είναι αυτή; Τη μικρή μου αδελφή παντρεύω, είναι δυνατόν να απουσιάζει η γυναίκα μου; Είναι επίσημο, θα γνωρίσουμε τον μέλλοντα γαμπρό. Έχουμε γλέντι, το καταλαβαίνεις;»

«Καλά, καλά, μια ερώτηση έκανα. Πάω να ξαπλώσω, έχω πονοκέφαλο...» είπε η Ερατώ και έφυγε από το σαλόνι, αδιαφορώντας, σχεδόν επιδεικτικά, για ό,τι συνέβαινε στην οικογένεια του άντρα της.

Η Ερατώ ζει μια συγκαταβατική ζωή, μια ζωή που της έδειξε το σκληρό της πρόσωπο από πολύ νωρίς. «Ψυχρή σύζυγο και αδιάφορη μητέρα» θα τη χαρακτήριζαν οι περισσότεροι, όμως η αλήθεια απέχει πολύ. Για τον άντρα της τον Αλέξανδρο νιώθει απέραντη ευγνωμοσύνη, καθώς εκείνος ήταν που την έσωσε από τη βίαιη και καταπιεστική θεία της, με την οποία ζούσε από τότε που έχασε τους γονείς της. Όμως, δεν μπορεί να νιώσει αγάπη – ούτε για εκείνον, ούτε για την κόρη τους, ούτε καν για τον ίδιο της τον εαυτό.

Μέσα της, όμως, σιγοκαίει μια φωτιά, που θα φουντώσει μόλις γνωρίσει τον Παύλο. Αυτός ο άντρας, ο οποίος σύντομα θα παντρευτεί την αδελφή του Αλέξανδρου, θα της ξυπνήσει πρωτόγνωρα συναισθήματα και την άσβεστη επιθυμία να πάρει για πρώτη φορά τη ζωή της στα χέρια της – με κίνδυνο να σκορπίσει αβάσταχτο πόνο γύρω της.

*Τι θα επιλέξει τελικά η Ερατώ;
Θα παραδοθεί στη μαγεία του έρωτα και της αγάπης
ή θα συνεχίσει να ζει μια ζωή φοβισμένη και κενή
από κάθε συναίσθημα και απόλαυση;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 26792

Ε Σ Ξ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η